

Anmeldelse: Mairead, Teatret ved Sorte Hest (Why Not Theatre Company)

BY JONATHAN STAHLSCHMIDT FEBRUAR 17, 2019

Af Jonathan Stahlschmidt

To mænd og to kvinder kommer langsomt til sig selv på scenen. De er i hver deres lille fængselscelle. De kan ikke se andet end fire grå betolvægge og en dør, der ikke kan åbnes. Der er ingen vinduer, der er ingen udsigt til at blive sat fri. Men de kan høre hinanden. Det tager dem kun få minutter at identificere deres medfanger. På den ene eller anden måde kender de eller kender de *til* hinanden. Og én af de tilfangetagne har en forbindelse til alle andre: Mairead.

Først og fremmest vil jeg afsløre to ting: Forestillingen opføres på engelsk, så er det sagt. Og *Mairead* udtales ikke "May-read" som jeg ellers troede, men "Muh-rayd". Derudover vil jeg ikke afsløre alt for meget om handlingen, for en stor del af oplevelsen må siges at sidde og være privatdetektiv i sit eget hoved for at rede trådene ud og gennemskue de forbindelser og forviklinger, der ligger bag.

Der spilles med skuespilmusklerne på scenen. Her er tale om fire spillere med tempo, timing og naturlighed, så man ikke er i tvivl om en eneste af karakterernes intentioner. Deres tekniske kunnen og meget konsekvente overholden af indbyrdes aftaler er også det, der i høj grad skaber rummet og omstændighederne.

Scenografien er meget nøgen, de auditive virkemidler får kun lov at spille os små pus enkelte gange. Så det der står tilbage, som det etablerende for, at vi ser fire parallelle fængselsceller for vores indre blik, må siges at være godt håndværk fra skuespillernes side.

Manuskriptet af Tanja Mastilo er flettet godt sammen, så dialogerne flyder ubesværet og med plads til alle fire karakterer. Men man sidder med tiden og bliver lidt træt i den del af siddemusklene, der har kontakt med kanten af sædet. Der mangler måske et enkelt eller to pusterum eller en form for delvis payoff, for vi er som publikum passagerer på en tour-de-force, der ikke er decideret udmattende, men godt kan blive et langt stræk for halvanden time uden pause.

Forestillingens afslutning giver et svar – ikke det mest forløsende eller overraskende af slagsen, men dog en værdig afslutning og et aha-moment der sætter både handling og virkemidler i relief. Havde karaktererne haft en anelse mere udvikling igennem handlingen, havde vi følt os en anelse mere bevægede.

Men man er bestemt imponeret fra start til slut. Ingen tvivl om at de medvirkende ved, hvad de laver og giver en overbevisende oplevelse. Man kunne snildt bildes ind, at man så forestillingen på et fornemt teater i London. Noget, der virkelig kan skære i ørerne på denne anmelder, er, når en engelsksproget forestilling fremføres halvhjertet eller for overdrevent. Den helt rigtige gyldne mellemvej er en svær balancegang for mit kræsne væsen. Og jeg er henrykt over at sige, at det væsens sult blev stillet den fredag aften.

Gæstespil af Why Not Theatre Company

Teatret ved Sorte Hest, Vesterbrogade 150, 1620 København V

Spilleperiode: 15. februar-9. marts 2019

Set den 15. februar 2019

Foto: Aleksandar S. Mastilo

Medvirkende:

Kerry Norton-Griffith, Nathan Meister, Kevin Kiernan-Molloy og Sue Hansen-Styles

Dramatiker: Tanja Mastilo

Iscenesætter: Nina Larissa Bassett

Scenograf, lyd- og lysdesigner: Peter Rasmussen

Lyddesigner: Barry Wesil

Varighed: Ca. 1 time og 30 minutter uden pause